

Dette skriver jeg til dig, min Søn, for endnu en sidste Gang, inden mine Øjne lukkes, at prøve paa at tale til dit Hjerte, som du har tilsluttet, ej alene for din Moder og din i Herren hensovede Fader og alle andre, som staa dig menneskelig nær, men ogsaa for Gud den Almægtige og hans Naade ved Jesum Kristum. Jeg skriver dette, skønt jeg jo ikke engang veed, hvor du lever og færdes. Bestandig skjuler du dig for os, og du har vel dine Grunde dertil. Dine Søkende ville vide, at du befinder dig langt borte, i Frankrig eller Amerika. Men hvor du saa er, eet veed jeg, paa Guds Veje er du ikke. Du har jo valgt at trælle under Verdens Aag, og der staar skrevet, at den, der forhærder sig i Trods og Synd, for ham bliver Evangeliet skjult indtil Dagenes Ende.

„I en af sine Prædikener brugte din Fader engang det Billede om det gudløse Menneskes Liv, at det er som en Indespærring i en Fængselskælder uden mindste Sprække, hvorigennem Himmellyset kan trænge trøstende ind, og uden anden Udgang end en Falddør, der svigefuldt lukker over en bundløs Afgrund. Min ulykkelige Søn! Maatte Sandheden af dette Billede gaa forfærdende op for dig. Maatte du fatte det Ord, at om vi leve efter Kødet, da skulle vi visselig dø, men dersom vi døde Legemets Gerninger formedelst Aanden, skulle vi leve evindeligt. Ja, maatte du kun lære at grue for dig selv, saa var der endnu Haab om, at du kunde finde Vejen til din Forløser og bortvende dit Sind fra det Onde og bede om Naade og dine Synders Tilgivelse for Jesu Blods og Døds Skyld.

„Meget havde jeg endnu at sige dig, min kære Søn; men min Haand er træt, og mine Øjne